

OPASKOIRA NINNI

TUO KOIRA ON OLLUT TEATTERISSA ENNENKIN

Teksti: Opaskoira Ninni, tassunpainallukset tulkinut Marianne Tenhami

"Ihana!"

"Niin on, niin rauhallisesti makaa."

"Ja niin nätisti on katsomossa. Sehän ihan katsoo näyttämölle!"

"Niin, tuo koira on ollut teatterissa ennenkin."

Tämän keskustelun kävivät minulle kaksi täysin tuntematonta naista kesäteatterin vessassa. Emäntäni oli kopissa ja koska ne kopit ovat aina niin pienet, hän jättää minut usein johonkin seinän viereen odottelemaan.

Oikeassahan se toinen nainen oli. Olen ollut teatterissa vaikka kuinka monta kertaa ja aina ihan rauhallisesti. Ei minua pahemmin kiinnosta, kun ihmiset siellä jossain lavalla riehuvat ja meluavat. Minä otan aina nokkaunet tai muuten vain makoilen rauhallisesti. Ollessamme katsomassa Kuningas Learia vähän kyllä pelotti se ukkoskohtaus. Muutenkin pelkään ukkosta. Miksi sen ukkosen teatteriinkin pitää tulla? Pian tosin huomasin, ettei se olekaan oikea ukkonen.

Tässä lehdessä minun kai pitäisi kirjoittaa jotain teatterista tai siis yleensä kulttuurista. Paha vain, että sana "kulttuuri" ei kuulu meidän koirien, ei edes meidän opaskoirien sanavarastoon. Se on jotain sellaista, jonka te ihmiset olette keksineet ja nyt jotkut kulttuurihenkilöt sitten vaativat minua kirjoittamaan kulttuurista. Aika vaikeaa opaskoiralle, mutta täytyypä yrittää.

Minä en siis teatterissa kauheasti välitä ihmisten riehumisesta lavalla. Mutta siitä kyllä välitän, kun emäntäni siellä lavalla riehuu. Kun he harjoittelivat oman harrastajateatterinsa kanssa Noel Cowardin Hulluttelevaa henkeä, emäntäni näytteli Madame Arcatia, joka oli meedio. Tämä meedio meni aina transsiin huutaen ja kaatuen taaksepäin. En millään meinannut ymmärtää, että minun ei tarvitse tulla pelastamaan häntä aina lavalta, kun hän huusi ja kaatui. Tosi outoa!

Kuorossakin emäntäni laulaa ja minä makoilen siellä hänen jaloissaan. Tosin aina alan potkia häntä tassuillani, jos laulu mielestäni menee liian korkealle. Muuten kuorossa on kiva käydä. Useimmat kuorolaiset pitävät minusta ja saan aina paljon rapsutuksia.

Kun käymme emäntäni kanssa konserteissa ja oopperoissa, olen aina yhtä rauhallinen kuin teatterissakin. Emäntäni onkin aina tyytyväinen minuun ja sanoo minua joskus kulttuurikoiraaksi. Pop- ja rockkeikoille hän ei ota minua mukaan. Siellä kun on kuulemma liian kova musiikki minun korvilleni. Me opaskoirat saamme tulla kaikkiin julkisiin paikkoihin, myös teattereihin, konsertteihin ja oopperaan. Todella hyvin näissä paikoissa tämä tiedetään ja joskus olemmekin saaneet sellaista erikoiskohtelua, että emäntääni välillä oikein hävettää. Helatorstaina kävimme oopperassa kuuntelemassa Figaron häitä. Tätä varten meille oli varattu aitio ja sinne meidät vienyt vahtimestari totesi pilke silmäkulmassaan:

"Toivottavasti koirakin nauttii oopperasta."

"Se varmaan nukkuu", totesi emäntäni. Ja niinhän minä tein. En kyllä kuorsannut niin kovaa kuin se meidän alapuolella istunut mies.